

[J. S. Foget.]

fornødne Tilregnelighed. Det forekommer mig, at en saadan Bestemmelse er noget for haardhændet. Vel vil det nemlig være muligt for en Redaktør at skønne over en ham kendt Mands Tilregnelighed, men i mange Tilfælde faar Redaktøren indsendt Artikler fra Folk, de aldrig har set og ikke kender. De kan vel nok regne med, at vedkommende Mand er gammel nok til at skrive, og at han altsaa er ansvarlig for det, han skriver, men de kan ikke paa Forhaand give sig til at undersøge, om vedkommende Mand er halvt aandssvag eller lignende, hvis det ikke fremgaar tydeligt af Artiklen. Jeg vil derfor synes, at denne Bestemmelse er for skarp, og at den burde rettes derhen, at Redaktørerne i hvert Tilfælde skulde være vidende om vedkommendes Utilregnelighed, hvis de skal kunne straffes, fordi han ikke er tilregnelig.

Bestemmelsen i § 9 om Berigtigelse af Oplysninger af faktisk Karakter, naar saadanne er egnede til at paaføre en ikke uvæsentlig Skade i økonomisk Henseende eller i Offentlighedens Omdømme, kan vi kun hilse med udelte Tilfredshed; en saadan Bestemmelse har der saa sandelig længe været Brug for, ikke mindst i det politiske Liv, hvor Objektiviteten ikke just har været fremherskende, men tværtimod Omskrivninger og Forvrængninger hører til Dagens Orden, et System, hvorved de mest udbredte Blade ikke alene har været i Stand til at sætte deres Proselytter i smukt Rampelys — det er der ikke noget at sige til, det er derfor man arbejder; det er naturligt —, men samtidig har kunnet svine en Modstander til og nægte at optage Berigtigelse af positive Urigtigheder. Det har sikkert de fleste i denne Sal været ude for. Det er selvsagt en Fremgangsmaade, der gaar mest ud over dem, der ikke har den fornødne Presse til at sige Sandheden. Jeg er ikke saa stor en Optimist, at jeg tror, Bestemmelsen i § 9 faar dette Forhold bragt fuldkommen til Ophør, det er noget, som efterhaanden er blevet en Sport hos visse Redaktører, men den kan dog virke som Bremse paa de værste Overdrivelser. Jeg ønsker selvfølgelig ikke at være uretfærdig og kæmme alle Blade over een Kam, men adskillige uhyggelige Fortilfælde viser Nødvendigheden af denne Berigtigelsesparagraf, der ogsaa synes at være den eneste, der har stødt Pressen noget. I et københavnsk Blad ser jeg imidlertid, man trøster sig med følgende — jeg beder om Tilladelse til at citere:

„Forslaget bekræfter den ogsaa andet-

steds gjorte Erfaring, at en legal Berigtigelsesret maa være stærkt betinget og derfor uden synderlig Værdi.“

Er det allerede den gældende Opfattelse i Pressen, henstiller jeg, at man skærper Bestemmelsen ikke saa lidt. Man synes her allerede at turde ignorere Bestemmelsen om Berigtigelsespligten.

Jeg vil give det ærede Medlem Hr. Elgaard fuldkommen Ret i hans Betragtninger om Sensationspressen. Jeg har allerede for lang Tid siden henstillet, at man indførte en Paragraf, som bremser Sensationsjageriet, og jeg vil derfor slutte mig til Henstillingen om, at man, hvis det er muligt, fik en Bestemmelse udformet saaledes, at man kan bremse Sensationsjageriet, som for visse Blade synes at være det eneste, de bygger paa.

Lovforslaget er imidlertid, som nævnt, ikke egnet til at sætte Sindene i Bevægelse. Vi kan fra vor Side selvsagt kun være tilfredse med den Smule Ændring, der er indført, selv om vi kunde have ønsket Forslaget udformet paa en lidt anden Maade paa visse Punkter.

Oluf Pedersen: Det glædede mig at høre det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen give Udtryk for, at alt offentligt Arbejde skulde udføres for Vælgernes Øjne. Jeg haaber, at det er Udtryk for, at Regeringen i nogen Grad vil ændre den Politik, den hidtil har ført, saa at man faar alt offentligt Arbejde frem og ikke begraver det i Udvalg og hindrer, at andre kan faa Besked om det.

Retsforbundet har tidligere stillet Forslag om Ændringer i Presseloven, som gik ud paa, at der skulde være en Berigtigelsespligt og Navn under Angreb paa Personer. Det var to Spørgsmaal, som vi mente trængte til en Ordning. Vi blev dengang afvist med den Begrundelse, at der skulde finde en samlet Revision af Presseloven Sted. Det glæder os at se, at Ministeren her har fremsat et Lovforslag, der i Virkeligheden ikke gaar ud paa anden Revision af Presseloven end Oplydelsen af de to Krav, som Retsforbundet har stillet; vi kan derfor principielt give Lovforslaget Tilslutning.

Jeg gaar dog ud fra, at § 3 stadig skal fortolkes saa lempeligt som hidtil, saa det ikke er Meningen, at f. Eks. mit lille uskylde Blad „Retspolitikken“ skal afleveres til Politiet i Løbet af en Time. Det er et urimeligt Krav, som heller ikke hidtil har været fastholdt. Man er i Praksis afvejet derfra, og jeg haaber, at det ogsaa fremtidig skal være saadan, maaske bortset fra